

ROZHODNUTÍ

Nejvyšší správní soud jako kárný soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a členů JUDr. Vladimíra Veselého, Mgr. Davida Chaloupky, Mgr. Jaroslava Kocince, JUDr. Gabriely Vilímkové a Mgr. Barbory Kubíkové v právní věci kárného žalobce: **ministr spravedlnosti**, se sídlem Vyšehradská 16, Praha 28, proti kárně obviněnému: **Mgr. L. C., soudní exekutor**, Exekutorský úřad Břeclav, se sídlem nám. T. G. Masaryka 17, Břeclav, zastoupenému JUDr. Radkem Ondrušem, advokátem se sídlem Bubeníčková 502/42, Brno, o návrhu na zahájení kárného řízení o kárné odpovědnosti soudního exekutora ze dne 28. 11. 2014, č. j. MSP-596/2014-OSD-ENA/26,

takto:

Mgr. L. C.,
soudní exekutor,
Exekutorský úřad Břeclav, se sídlem nám. T. G. Masaryka 17, Břeclav

I.

je v i n e n

tím, že v exekučním řízení vedeném u Exekutorského úřadu Břeclav pod sp. zn. 123 Ex 1896/08

1) jeho zaměstnanec, exekutorský kandidát Mgr. M. T., bez vážného důvodu řádně procesně nevypořádal podle § 55 exekučního řádu, příp. podle § 43 o. s. ř., návrh povinné I. S. na zastavení exekučního řízení, a to ode dne 9. 11. 2012, kdy byl návrh doručen Exekutorskému úřadu Břeclav, minimálně do 28. 11. 2014, kdy byla podána kárná žaloba,

2) jeho zaměstnanec, exekutorský kandidát Mgr. M. T., bez vážného důvodu řádně procesně nevypořádal podle § 55 exekučního řádu, příp. podle § 43 o. s. ř., návrh povinné I. S. na zastavení exekučního řízení, a to ode dne 30. 11. 2012, kdy byl návrh doručen Exekutorskému úřadu Břeclav, minimálně do 28. 11. 2014, kdy byla podána kárná žaloba,

3) jeho zaměstnanec, exekutorský kandidát Mgr. M. T., nerozhodl o zastavení exekuce podle § 55 odst. 4 exekučního řádu, a to ode dne 10. 6. 2013, kdy byl Exekutorskému úřadu Břeclav doručen přípis oprávněného Ing. J. J. obsahující souhlas se zastavením exekuce, minimálně do 28. 11. 2014, kdy byla podána kárná žaloba,

4) jeho zaměstnanec, exekutorský kandidát Mgr. M. T., nevyplatil oprávněnému Ing. J. J. částečně vymožená plnění do 30 dnů poté, kdy je obdržel ve dnech 15. 12. 2010, 16. 12. 2010, 18. 1. 2011, 16. 2. 2011, 17. 3. 2011, 19. 4. 2011, 20. 5. 2011, 20. 6. 2011, 20. 7. 2011, 18. 8. 2011, 16. 9. 2011, 20. 10. 2011, 18. 11. 2011, 20. 12. 2011, 20. 1. 2012, 22. 3. 2012, 18. 4. 2012, 18. 5. 2012, 20. 6. 2012, 17. 7. 2012, 17. 8. 2012, 21. 9. 2012, 17. 10. 2012, 19. 11. 2012, 17. 12. 2012, 16. 1. 2013, 20. 2. 2013, 18. 3. 2013, 16. 4. 2013, 16. 5. 2013, 17. 6. 2013, 17. 7. 2013, 19. 8. 2013, 13. 9. 2013, 14. 10. 2013, 15. 10. 2013, 19. 11. 2013, 13. 12. 2013, 15. 1. 2014, 18. 2. 2014 a 17. 3. 2014,

5) jeho zaměstnanec, exekutorský kandidát Mgr. M. T., nepravdivě uvedl v úředním záznamu ze dne 10. 6. 2013, že se oprávněný Ing. J. J. dostavil dne 10. 6. 2013 do Exekutorského úřadu Břeclav a žádal ukončit úroky ke dni 31. 12. 2013; nepravdivou informaci, že oprávněný Ing. J. J. žádá ukončit počítání úroků ke dni 31. 12. 2013, Mgr. M. T. sdělil v e-mailové zprávě ze dne 9. 12. 2013 advokátce povinné Mgr. Haně Malinkovičové,

6) jeho zaměstnanec, exekutorský kandidát Mgr. M. T., vyhotovil dne 25. 3. 2014 oznámení o skončení exekuce, které doručil účastníkům řízení, přestože pro skončení exekuce nebyly splněny zákonné předpoklady,

přičemž Mgr. L. C. neučinil dostatečná opatření, aby zabránil vzniku a pokračování takového stavu,

t e d y

porušil povinnosti stanovené právním předpisem, konkrétně § 2, § 13, § 46 odst. 1 a 4, § 55 zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád), a čl. 5 Pravidel profesionální etiky a pravidel soutěže soudních exekutorů,

t í m s p á c h a l

závažný kárný delikt exekutora podle § 116 odst. 5 písm. a) exekučního řádu.

II.

Za uvedené delikty kárný senát uložil kárně obviněnému podle § 116 odst. 9 exekučního řádu

pokutu ve výši 100.000 Kč.

Tato pokuta je splatná do 60 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí na účet Nejvyššího správního soudu č. 3762-46127621/0710, variabilní symbol: 15072014.

Odůvodnění:

I. Kárná žaloba

1. Kárný žalobce podal u Nejvyššího správního soudu návrh ze dne 28. 11. 2014 na zahájení kárného řízení se soudním exekutorem Mgr. L. C. pro kárné provinění podle § 116 odst. 5 písm. a) zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád), ve znění pozdějších předpisů. Kárný žalobce vytkl kárně obviněnému celkem šest pochybení, která se týkala exekučního řízení vedeného pod sp. zn. 123 Ex 1896/08. Exekuce byla nařízena usnesením Okresního soudu v Hodoníně ze dne 24. 4. 2008, č. j. 10 Nc 1101/2006 – 6, které nabylo právní moci dne 27. 7. 2010.

Bod 1 a 2 kárné žaloby

2. Ke skutkům podle bodů 1 a 2 kárné žaloby (viz též výrok I.1 a I.2) kárný žalobce uvedl, že dne 9. 11. 2012 byl Exekutorskému úřadu Břeclav doručen přípis Okresního soudu v Hodoníně, kterým soud postoupil podle § 55 exekučního řádu kárně obviněnému soudnímu exekutorovi návrh povinné na zastavení exekuce k dalšímu řízení. Povinná požádala o zastavení exekuce také přímo exekutorský úřad podáním ze dne 26. 11. 2012.

3. Ve vyjádření Ministerstvu spravedlnosti (dále jen „ministerstvo“) ze dne 4. 6. 2014 kárně obviněný uvedl, že vyhodnotil obě podání povinné podle § 41 odst. 2 o. s. ř. jako sdělení o její osobní a majetkové situaci. Podání nesplňovala podmínky § 55 odst. 2 exekučního řádu, neobsahovala rozhodné důvody pro zastavení exekuce a nebyla doložena listinami prokazujícími tvrzení povinné.

4. Mgr. T., který byl zmocněním ze dne 2. 7. 2010 pověřen procesně vypořádat došlé návrhy a podněty účastníků řízení, předmětné návrhy řádně procesně nevypořádal. V exekučním řízení tak došlo k průtahům.

Bod 3 kárné žaloby

5. Ke skutku podle bodu 3 kárné žaloby (viz též výrok I.3) kárný žalobce uvedl, že dne 10. 6. 2013 byl doručen Exekutorskému úřadu Břeclav přípis oprávněného obsahující souhlas se zastavením exekuce a žádost o vyčíslení vymoženého plnění ke dni 31. 12. 2012 a zaslání na jeho bankovní účet.

6. Ve vyjádření ze dne 4. 6. 2014 kárně obviněný zdůvodnil provádění srážek ze mzdy povinné až do března 2014 tím, že pohledávka vyčíslená ke dni 31. 12. 2012 nebyla zcela vymožená. Ke dni 31. 12. 2012 pohledávka oprávněného činila 301.651,1 Kč a náklady exekutora 59.075,20 Kč, ale na povinné bylo k tomuto datu vymoženo pouze 295.979,31 Kč. Oprávněný měl upřesnit návrh ze dne 10. 6. 2013 až dne 24. 3. 2014, kdy se dostavil do exekutorského úřadu, a to tak, že žádal ke dni 31. 12. 2012 i vymožení pohledávky. Podle kárně obviněného tedy oprávněný žádal dne 24. 3. 2014 již pouze plnění vymožené k datu 31. 12. 2012 (237.764 Kč) a náklady exekuce (47.468,30 Kč), nikoliv vymožení pohledávky ve výši, která byla vypočtena ke dni 31. 12. 2012 (360.726,31 Kč).

7. Podle kárného žalobce měl exekutorský kandidát bez zbytečného odkladu vydat usnesení o zastavení exekuce a rozhodnout o nákladech oprávněného a o nákladech exekuce. Namísto toho exekuce pokračovala a byly prováděny srážky ze mzdy povinné až do března 2014.

Bod 4 kárné žaloby

8. Ke skutku podle bodu 4 kárné žaloby (viz též výrok I.4) kárný žalobce zdůraznil, že z exekučního spisu neplyne, že by byla uzavřena dohoda podle § 46 odst. 4 exekučního řádu, tedy že by vymožená plnění měla být vyplácena oprávněnému v jiných než zákonných lhůtách. Takovou dohodu kárně obviněný nepředložil ani v průběhu šetření dohledového orgánu. Kárný žalobce neuvěřil tvrzení o ústní dohodě.

Bod 5 kárné žaloby

9. Ke skutku podle bodu 5 kárné žaloby (viz též výrok I.5) kárný žalobce poukázal na rubovou stranu přípisu oprávněného ze dne 7. 6. 2013, kde je uveden úřední záznam, podle něhož oprávněný žádal ukončit úroky ke dni 31. 12. 2013. Podle vyjádření kárně obviněného ze dne 5. 11. 2014 exekutorský kandidát napsal v úředním záznamu nesprávné datum „31. 12. 2013“ omylem (správně mělo být 31. 12. 2012). Kárně obviněný proto vytkl Mgr. T. pochybení a dne 4. 8. 2014 byla provedena oprava.

10. Kárný žalobce byl přesvědčen, že k popsanému pochybení došlo záměrně, aby kárně obviněný mohl pokračovat ve srážkách ze mzdy povinné. Kárně obviněný měl proto podat nepravdivou informaci i advokátce povinné v e-mailu ze dne 9. 12. 2013.

Bod 6 kárné žaloby

11. Ke skutku podle bodu 6 kárné žaloby (viz též výrok I.6) kárný žalobce uvedl, že exekutorský kandidát vyhotovil dne 25. 3. 2014 oznámení o skončení exekuce a doručil jej účastníkům, aniž by exekuce skončila zastavením nebo vymožením částek, pro které byla nařízena. Rozhodl-li se oprávněný nevymáhat zbývající část pohledávky, neznamená to, že tak nebude chtít učinit v budoucnu. Vzhledem k nezákonnému postupu exekutorského kandidáta nebylo dosud rozhodnuto o zastavení exekuce.

Závažnost jednání a odpovědnost kárně obviněného

12. Kárný žalobce poměřil závažnost popsaných deliktů významem chráněných zájmů účastníků řízení. Postupoval-li by exekutorský kandidát zákonně a neřetězil svá pochybení, nezpůsobil by neodborným postupem situaci, kdy exekuce probíhala proti vůli účastníků řízení a oprávněný neobdržel po několik let žádné plnění, přestože částečná plnění byla vymožena.

13. Podle § 116 odst. 1 exekučního řádu kárnou odpovědností kandidáta není dotčena kárná odpovědnost soudního exekutora. Z vyjádření kárně obviněného ze dne 5. 11. 2014 vyplynulo, že denně prováděl kontrolu spisu, měl informace o jeho vedení a souhlasil s postupem kandidáta.

14. Kárný žalobce poukázal i na výtky učiněné v minulosti vůči kárně obviněnému. Přípisem ze dne 29. 8. 2014 ministerstvo vytklo kárně obviněnému vydání nepřezkoumatelného příkazu k úhradě nákladů exekuce a přípisem ze dne 22. 1. 2013 nerespektování rozhodnutí soudu, protože kárně obviněný vymáhal větší částku, než byla určena v usnesení o nařízení exekuce.

15. Kárný žalobce navrhl, aby soud uznal kárně obviněného vinným z kárného provinění a kárným opatřením podle § 116 odst. 9 exekučního řádu jej odvolal z exekutorského úřadu.

Upřesnění návrhu při jednání

16. Kárný žalobce při ústním jednání upravil u skutků vymezených v bodech 1 až 3 kárné žaloby časové vymezení tak, že k ukončení vytýkaného jednání nedošlo minimálně do dne 28. 11. 2014, tedy k datu podání kárné žaloby (nikoliv pouze do 14. 7. 2014, kdy byl exekuční spis předložen ministerstvu). Z vyjádření kárně obviněného ke kárné žalobě totiž vyplynulo, že předmětná exekuce nebyla dosud ukončena zastavením nebo vymožením.

II. Vyjádření kárně obviněného

17. Kárně obviněný popřel, že k pochybením došlo záměrně, aby mohl pokračovat ve srážkách ze mzdy povinné. Právě naopak, pouze v důsledku jednání s oprávněným bylo nakonec dosaženo toho, co povinná žádala v podáních doručených dne 9. 11. 2012 a dne 30. 11. 2012, tedy že nebyla vymáhána celá dlužná částka, pro kterou byla exekuce nařízena.

K bodům 1, 2 a 3 kárné žaloby

18. Kárně obviněný vyhodnotil podání povinné nazvané „návrh na zastavení exekuce“, doručené exekutorskému úřadu prostřednictvím okresního soudu dne 9. 11. 2012, jako sdělení o její osobní a majetkové situaci. Podání nesplňovalo podmínky § 55 odst. 2 o. s. ř. Tvrzené skutečnosti se týkaly pouze osobní situace povinné. Nadto povinná potvrdila, že jí zbývá uhradit částku 103.056,29 Kč. Uhrazení dlužné částky není důvodem pro zastavení exekuce. V podání nazvaném „žádost o zastavení exekuce“, doručeném dne 30. 11. 2012, povinná odkázala na podání k okresnímu soudu a uvedla pouze další skutečnosti týkající se její osobní situace.

19. Obě podání byla v souladu s § 41 odst. 2 o. s. ř. posouzena podle jejich obsahu jako sdělení o osobní situaci povinné. Kárně obviněný se proto domníval, že není namístě vyzvat a poučit povinnou, aby tato podání doplnila.

20. Vypořádáním návrhů a podnětů účastníků řízení byl pověřen Mgr. T., který také vyhotovil a podepsal referáty a úřední záznamy. Přitom jednal s oprávněným (telefonicky, e-mailem a nakonec i osobně) i zástupkyní povinné a sdělil kárně

obviněnému, že se snažil, aby se řízení již dále neprotahovalo a aby oprávněný souhlasil s ukončením úroků ke dni 31. 12. 2012.

21. Oprávněný souhlasil se zastavením exekučního řízení k datu 31. 12. 2012 a žádal, aby zbývající vypořádaná částka byla vrácena povinné. Pohledávka oprávněného činila k uvedenému datu 301.651,11 Kč, náklady exekutora 59.075,20 Kč, celkem tedy 360.726,31 Kč. Do 31. 12. 2012 bylo vypořádané pouze 295.979,31 Kč. Vzhledem ke skutečnosti, že oprávněný navrhl zastavení exekuce dne 10. 6. 2013 k datu 31. 12. 2012, srážky ze mzdy povinné probíhaly až do března 2014, celkem až do výše 347.551,08 Kč. Podle vyjádření Mgr. T. oprávněný sdělil při osobním doručení souhlasu se zastavením exekuce dne 10. 6. 2013, že žádá ukončení úroků do 31. 12. 2012. O tomto sdělení Mgr. T. vyhotovil úřední záznam, v němž omylem napsal nesprávné datum ukončení úroků 31. 12. 2013.

22. Dne 24. 3. 2014 se oprávněný dostavil do exekutorského úřadu a upřesnil, že netrvá na doložené částce ke dni 31. 12. 2012 ve výši 360.726,31 Kč, ale že souhlasí s částkou vypořádanou ke dni 31. 12. 2012, která činila 285.232,31 Kč. Jinými slovy, v návrhu ze dne 10. 6. 2013 oprávněný požadoval zastavení exekuce ke dni 31. 12. 2012, zatímco dne 24. 3. 2014 žádal již pouze plnění vypořádané ke dni 31. 12. 2012 (237 764 Kč) a náklady exekuce (47.468,30 Kč).

23. Kárně obviněný byl přesvědčen, že povinná nenavrhla zastavení exekuce, ale pouze uznala zbývající dlužnou částku, a že proto nebyl žádný objektivní důvod pro zastavení exekuce. Žádost povinné byla nakonec vyřešena, jak požadovala.

24. O nákladech exekutora bylo rozhodnuto příkazy k úhradě nákladů exekuce ze dne 30. 12. 2008 a ze dne 25. 3. 2014. Oba příkazy jsou pravomocné a účastníci řízení je nezpochybnili. Dne 25. 3. 2014 bylo vydáno oznámení o skončení exekuce. Přepatek ve výši 63.567 Kč, který vznikl tím, že oprávněný dále netrval na provádění exekuce, byl dne 17. 4. 2014 vrácen povinné.

K bodu 4 kárné žaloby

25. Kárně obviněný namítl, že s oprávněným bylo dohodnuto jednorázové zaslání vypořádaného plnění poté, kdy bude vyjasněna výše částky požadované oprávněným a přepatek pro povinnou. Z žádného podání, e-mailu nebo protokolu neplyne, že by oprávněný žádal výplatu vypořádaného plnění po částech. Procesním vedením spisu, včetně vydání příkazu k úhradě nákladů exekuce, byl pověřen Mgr. T. Přehled vypořádaného plnění s daty připsání částek na účet a výpisy z účtu jsou založeny ve spisu.

K bodu 5 kárné žaloby

26. Mgr. T. omylem uvedl v úředním záznamu ze dne 10. 6. 2013 chybné datum ukončení úroku. Kárně obviněný mu pochybení vytkl. Oprava byla provedena dne 4. 8. 2014.

K bodu 6 kárné žaloby

27. Mgr. T. považoval pohledávku oprávněného vzhledem k příslušenství za upřesněnou až dne 24. 3. 2014 a na základě dohody s oprávněným vydal následujícího dne oznámení o skončení exekuce, neboť oprávněný nepožadoval zbývající část příslušenství.

Závěr písemného vyjádření

28. Závěrem kárně obviněný zdůraznil, že Mgr. T. jednal s oprávněným i oběma zástupkyněmi povinné. Výpočet dlužné částky provedl správně ke dni 31. 12. 2012.

29. Kárně obviněný reagoval na podání povinné. Byl přitom veden snahou o smírné vyřešení žádosti povinné, zejména s ohledem na to, že dlužila jistinu od 15. 8. 2000 a za každý den prodlení narůstal dluh o 63,755 Kč. Z průběhu exekučního řízení nevyplývalo, že by účastníci něco namítali. I závěrečný příkaz k úhradě nákladů exekuce a oznámení o skončení exekuce ke dni 25. 3. 2014 zůstaly bez námitek.

30. Kárně obviněný byl přesvědčen, že postupoval správně a nikomu z účastníků nezpůsobil škodu. Navrhl proto, aby jej kárný soud zprostil obvinění podle § 120 odst. 2 exekučního řádu.

Doplnění vyjádření při jednání

31. Kárně obviněný zdůraznil, že kárná žaloba je postavena na jednání exekutorského kandidáta a zavinění kárně obviněného není odůvodněno. Odkazuje-li kárný žalobce na vyjádření kárně obviněného, podle nichž kontroluje spisy denně, došlo k nepochopení. Kontrola byla vykonávána průběžně a namátkově. Kárně obviněný učinil vše, co po něm bylo možné spravedlivě požadovat s ohledem na právní úpravu a reálné možnosti. Vedle objektivní odpovědnosti podle exekučního řádu musí existovat také zavinění.

III. Splnění předpokladů pro věcné projednání

32. S ohledem na změnu právní úpravy týkající se lhůty pro podání žaloby (která má povahu prekluzivní lhůty ovlivňující samotnou trestnost jednání, viz rozhodnutí ze dne 22. 9. 2014, č. j. 15 Kse 1/2014 – 43, všechna dále citovaná rozhodnutí kárného soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz) a rozsahu odpovědnosti exekutora za jednání jeho zaměstnanců, k níž došlo s účinností od 1. 1. 2013 novelou exekučního řádu provedenou zákonem č. 396/2012 Sb., se kárný soud zabýval nejprve otázkou, zda je pro posouzení vytýkaných skutků rozhodná právní úprava před zmiňovanou novelou, nebo právní úprava pozdější.

33. U skutků podle bodů 3, 5 a 6 kárné žaloby rozhodnou právní úpravu představuje exekuční řád ve znění zákona č. 396/2012 Sb., protože k nim mělo dojít po 1. 1. 2013. U skutků podle bodů 1, 2 a 4 kárné žaloby přinejmenším jejich část spadá do období i před 1. 1. 2013. Při úvahách o časové působnosti zákona proto soud vyšel z povahy vytčených skutků.

34. Skutky popsané v bodech 1 a 2 kárné žaloby měly spočívat v nečinnosti (průtahách). Nečinnost soudního exekutora představuje trvající delikt, který se posuzuje jako jeden skutek, přičemž za ukončení protiprávního stavu se považuje úkon směřující k jeho odstranění (viz např. rozhodnutí ze dne 30. 5. 2011, č. j. 14 Kse 2/2011 – 6).

35. Skutek vymezený v bodu 4 kárné žaloby, podle něhož kárně obviněný, resp. exekutorský kandidát, nevyplatil oprávněnému jednotlivá vymožená dílčí plnění, je svou povahou pokračujícím deliktem. Jeho jednotlivé dílčí útoky vedené jednotným záměrem naplňují v souhrnu skutkovou podstatu stejného deliktu, jsou spojeny stejným nebo podobným způsobem provedení a souvislostí časovou i souvislostí v předmětu útoku.

U pokračování v deliktu je třeba považovat jednotlivé dílčí útoky za jeden skutek, přičemž ukončení deliktu se počítá od posledního dílčího útoku (viz rozhodnutí č. j. 14 Kse 2/2011 – 6). Nadto kárně obviněný, resp. exekutorský kandidát, měl zůstat nečinný u jednotlivých dílčích útoků, neboť úkonem směřujícím k odstranění protiprávního stavu měl být až příkaz k úhradě ve prospěch oprávněného ze dne 17. 4. 2014. Jednotlivé dílčí útoky tedy měly také trvající charakter.

36. Trvající a pokračující delikty se posuzují podle zákona účinného v době jejich ukončení, přestože část skutku spadá do doby účinnosti starého zákona, a to i kdyby byl starý zákon pro pachatele příznivější (viz rozhodnutí č. j. 14 Kse 2/2011 – 6). I v případě skutků vytčených v bodech 1, 2 a 4 proto kárný soud vyšel z exekučního řádu ve znění zákona č. 396/2012 Sb.

37. Exekuční řád ve znění účinném od 1. 1. 2013 stanoví v § 117 odst. 3 pouze objektivní tříletou lhůtu k podání návrhu na zahájení řízení, která byla v případě všech vytčených skutků zachována s ohledem na dobu, kdy ke kárným deliktům mělo dojít, resp. kdy měly být ukončeny, a to i v kontextu vytýkané nečinnosti (srov. rozhodnutí č. j. 15 Kse 1/2014 – 43 a rozhodnutí č. j. 14 Kse 2/2011 – 6). Soud proto uzavřel, že kárná žaloba byla podána včas.

38. Dále soud hodnotil, zda kárná žaloba splňuje náležitosti stanovené exekučním řádem, zejména zda jsou skutky formulovány tak, aby odpovídaly znění exekučního řádu účinnému od 1. 1. 2013 a zda je možné přičíst pochybení zaměstnanců exekutora exekutorovi samotnému, bez ohledu na vlastní kárnou odpovědnost těchto zaměstnanců (v podrobnostech viz dále odst. 52).

39. Exekuční řád v § 117 odst. 4 nevyžaduje formální rozčlenění kárné žaloby na žalobní návrh a jeho odůvodnění. Kárný soud již dříve připustil, že některá z dílčích skutečností může být uvedena pouze v části nazvané odůvodnění, pokud je skutek v kárné žalobě jako celku popsán tak, že není pochyb o jeho obsahu, a je nezaměnitelný se skutkem jiným (viz např. rozhodnutí ze dne 1. 12. 2014, č. j. 14 Kse 5/2014 – 85, nebo ze dne 15. 10. 2013, č. j. 14 Kse 3/2013 – 52).

40. Podle žalobního návrhu se měl skutků uvedených v bodech 1 až 6 fakticky dopustit exekutorský kandidát, který je zaměstnancem kárně obviněného. V závěru odůvodnění kárné žaloby ovšem kárný žalobce poukázal také na § 116 odst. 1 exekučního řádu, podle kterého kárnou odpovědností kandidáta není dotčena kárná odpovědnost soudního exekutora, a na vyjádření kárně obviněného ze dne 5. 11. 2014 s tím, že kárně obviněný měl informace o vedení spisu od Mgr. T. a s jeho postupem souhlasil.

41. S přihlédnutím k těmto okolnostem kárný soud shledal vymezení skutku dostatečným. Z kárné žaloby jako celku je zřejmé, co je kárně obviněnému vytýkáno, je označen konkrétní zaměstnanec, jehož jednání je kárně obviněnému přičítáno a skutky jsou popsány tak, že není pochyb o jejich obsahu nebo nezaměnitelnosti s jinými skutky.

42. Kárný soud uzavřel, že kárná žaloba splňuje předpoklady pro její věcné projednání [byla podána osobou oprávněnou podle § 117 odst. 2 písm. a) exekučního řádu ve lhůtě stanovené v § 117 odst. 3 exekučního řádu a obsahuje stanovené náležitosti].

IV. Skutečnosti zjištěné předběžným šetřením soudu

43. Ze zprávy Komory ze dne 7. 4. 2015 soud zjistil, že k uvedenému dni nenabylo právní moci žádné rozhodnutí kárného senátu Komory, kterým by byl soudní exekutor Mgr. L. C. shledán vinným z kárného provinění. Dále Komora vyrozuměla kárný soud o tom, že ministr spravedlnosti podal v téže věci kárnou žalobu na exekutorského kandidáta Mgr. M. T., kterou projednává kárná komise Komory.

44. Z evidence Nejvyššího správního soudu vyplynulo, že s kárně obviněným bylo vedeno kárné řízení pod sp. zn. 15 Kse 1/2014, které bylo zastaveno rozhodnutím ze dne 22. 9. 2014, č. j. 15 Kse 1/2014 – 43, neboť kárná žaloba byla podána po uplynutí subjektivní prekluzivní lhůty podle § 117 odst. 3 exekučního řádu ve znění účinném do 31. 12. 2012.

V. Posouzení věci kárným soudem

45. Kárný soud respektuje § 25 zákona č. 7/2002 Sb., podle kterého se v kárném řízení přiměřeně použije trestní řád, nestanoví-li zákon č. 7/2002 Sb. jinak nebo nevyplývá-li z povahy věci něco jiného, byť kárné řízení vedené se soudními exekutory nelze z hlediska jeho povahy plně srovnat s běžným občanskoprávním či trestním řízením (srov. nález Ústavního soudu ze dne 29. 9. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 33/09).

46. Při posouzení jednotlivých skutků, které jsou kárně obviněnému kladeny za vinu, soud vyšel z listinných důkazů, které byly v řízení předloženy, z výsledku svědků, z výsledku kárně obviněného a z dalších skutečností zjištěných při ústních jednáních, z rozhodné právní úpravy a ze své judikatury. Důkazy soud vyhodnotil samostatně i v jejich vzájemné souvislosti.

47. Soud neprovedl důkaz úředními záznamy o podání vysvětlení na Policii ČR, navrženými kárným žalobcem, neboť tyto záznamy nelze použít v soudním řízení jako důkaz (§ 158 odst. 6 trestního řádu, viz také rozhodnutí ze dne 8. 9. 2014, č. j. 14 Kse 7/2013 – 67).

48. Soud naopak nevyhověl námitce kárně obviněného, že v kárném řízení nejsou použitelné žádné z listin předložených Policii ČR nebo ministerstvu před zahájením kárného řízení u kárného soudu, ani vyjádření učiněná obviněným či jinými osobami před tímto datem. Trestní řád, zákon č. 7/2002 Sb., ani exekuční řád totiž nezapovídají použitelnost zmíněných listin a vyjádření, s výše citovanou výjimkou podle § 158 odst. 6 trestního řádu. Odkaz kárně obviněného na § 137 správního řádu nebyl případný, protože správní řád se pro kárné řízení před kárným soudem neuplatní. Nadto předmětné ustanovení nepodporuje široce formulovaný požadavek kárně obviněného, neboť obsahuje obdobnou výjimku jako § 158 odst. 6 trestního řádu.

49. Kárný soud zamítl také návrh kárně obviněného na přerušení řízení, neboť jím tvrzené důvody nepředstavují zákonné důvody pro přerušení řízení (srov. § 15 zákona č. 7/2002 Sb.). Překážka věci zahájené nebo překážka věci rozhodnuté by mohla nastat pouze v případě totožnosti věci i účastníků. Ve věci kárně obviněného a v řízení vedeném Komorou s Mgr. T. jsou však posuzovány delikty odlišných osob. Exekuční řád jednoznačně připouští, že kárnou odpovědností exekutora za zaměstnance není dotčena

kárná odpovědnost kandidáta a naopak (§ 116 odst. 1 exekučního řádu). U kárné odpovědnosti exekutora se pak k jednání jeho zaměstnance přidává kvalifikovanost, tedy pochybení samotného exekutora spočívající typicky v nedostatku řídicích a kontrolních povinností (v podrobnostech viz dále odst. 125 a násl.).

50. Řízení vedené s Mgr. T. je samostatným řízením, které nemůže ovlivnit zjištění skutkového stavu ani právní hodnocení nyní posuzované věci. Nemá vliv na projednatelnost kárného návrhu ani na pravomoc kárného soudu ve věci rozhodnout. Soud vzal nicméně na vědomí důvody návrhu na přerušení řízení, zejména námitku týkající se nevhodnosti výslechu Mgr. T. jako svědka v situaci, kdy proti němu vede kárné řízení Komora. Za dostatečnou záruku práva na spravedlivý proces přitom soud považoval poučení Mgr. T. o možnosti odepřít výpověď.

51. Ze stejných důvodů soud shledal nadbytečným provedení důkazu kárným spisem Mgr. T. v řízení vedeném Komorou.

Předpoklady odpovědnosti

52. Exekuční řád ve znění účinném od 1. 1. 2013 považuje za (závažný) kárný delikt exekutora i (závažné) porušení povinností stanovených právním nebo stavovským předpisem nebo usnesením Komory, dopustil-li se jich zaměstnanec exekutora [§ 116 odst. 4 písm. a) a odst. 5 písm. a) exekučního řádu].

53. I za nové právní úpravy je však přičitatelnost jednání zaměstnanců exekutorovi založena na tom, že z jeho strany došlo k nějakému zanedbání povinností, jejichž důsledkem byl skutek spáchaný zaměstnancem. To odpovídá nejen v právu obvykle chápané odpovědnosti zaměstnavatele za zaměstnance, ale systematickým výkladem je to zřejmé i z § 116 odst. 15 exekučního řádu, podle kterého se exekutor může odpovědnosti za jednání zaměstnance zprostit, pokud se prokáže, že provedl veškerá opatření, která po něm lze spravedlivě požadovat při řízení exekutorského úřadu podle § 13 odst. 1 exekučního řádu (blíže viz rozhodnutí č. j. 14 Kse 5/2014 – 85).

54. Posouzení důvodnosti kárné žaloby je proto třeba rozčlenit na porušení povinností zaměstnancem a porušení povinností soudním exekutorem (viz rozhodnutí č. j. 14 Kse 5/2014 – 85). Nejprve je třeba posoudit, zda zaměstnanec porušil právní či stavovský předpis, případně usnesení Komory, a jak závažným způsobem. V případě kladné odpovědi na první otázku, je namístě zkoumat kvalitu řídicí činnosti soudního exekutora z hlediska, zda je prokázána i jeho odpovědnost. Nakonec je pak třeba posoudit, zda existují podmínky pro vyvinění z odpovědnosti za jednání zaměstnance podle § 116 odst. 15 exekučního řádu. Teprve u vyvinění přechází důkazní břemeno na kárně obviněného.

Porušení povinností zaměstnancem kárně obviněného

55. V souladu s výše uvedenými východisky kárný soud nejprve hodnotil, zda zaměstnanec kárně obviněného Mgr. T. porušil zákonnou či jinou povinnost.

56. Zaměstnanci soudního exekutora mohou na základě písemného pověření uděleného exekutorem vykonávat úkony exekuční činnosti a další činnosti za podmínek a v rozsahu stanoveném exekučním řádem (§ 5 odst. 2 exekučního řádu). Exekutorský kandidát, který

byl v souladu § 25 exekučního řádu pověřen výkonem exekuční činnosti, je vázán stejným právním rámcem jako soudní exekutor (§ 2 exekučního řádu).

57. Podle § 46 odst. 1 exekučního řádu exekutor – i jeho zaměstnanec, postupuje v exekuci rychle a účelně, přitom dbá ochrany práv účastníků řízení a třetích osob dotčených jeho postupem (srov. rozhodnutí č. j. 14 Kse 5/2014 – 85). Další konkrétní zákonné povinnosti, jejichž porušení je vytýkáno kárnou žalobou, soud zmíní při hodnocení jednotlivých skutků.

58. Pro exekutorské kandidáty platí přiměřeně také ustanovení etického kodexu, která se jich mohou týkat (čl. 1 odst. 2 etického kodexu). I exekutorský kandidát je tak při výkonu exekuční činnosti povinen postupovat nezávisle, svědomitě a pečlivě (čl. 5 etického kodexu).

59. Exekutorský kandidát Mgr. T. byl pověřen výkonem exekuční činnosti na základě zmocnění ze dne 2. 7. 2010 uděleného kárně obviněným.

Hodnocení skutků uvedených v bodech 1 a 2 kárné žaloby

60. Kárný soud shledal pochybení exekutorského kandidáta v nevypořádání podání povinné, doručených exekutorskému úřadu dne 9. 11. 2012 (prostřednictvím okresního soudu) a dne 30. 11. 2012 (přímo). Nečinnost trvala nejméně do podání kárné žaloby dne 28. 11. 2014.

61. Soud nepřisvědčil obhajobě kárně obviněného, že se vůbec nejednalo o návrhy na zastavení exekuce. Přestože povinná podstatnou část návrhů věnovala popisu své osobní situace, na základě celkového posouzení předmětných písemností nebylo možné uzavřít, že povinná zastavení exekuce vůbec nenavrhla.

62. Písemnost ze dne 14. 9. 2012 byla zřetelně označena jako „*Návrh povinné na zastavení exekuce*“ a nadto byla kárně obviněnému postoupena k dalšímu řízení okresním soudem podle § 55 exekučního řádu jako návrh na zastavení exekuce (viz přípis Okresního soudu v Hodoníně ze dne 9. 11. 2012, č. j. 10 Nc 1101/2008). Již tato skutečnost měla kárně obviněného, příp. exekutorského kandidáta pověřeného vyřízením návrhů účastníků, upozornit na to, že by se mohlo jednat o návrh na zastavení exekuce podle § 55 exekučního řádu, byť by neobsahoval všechny požadované náležitosti. Závěrem povinná výslovně uvedla: „*Mám za to, jak shora uvádím a dokazuji soudu, že jsem řádně uhradila oprávněnému jistinu, soudnímu exekutorovi vzniklé náklady, proto podávám tímto podnět obsahující okolnosti rozhodné pro uvážení soudu, zda je na místě exekuci zastavit. Navrhuji proto, aby soud vydal toto usnesení: Exekuční příkaz č. j. 123 Ex 1896/08 - 36 ze dne 26. 07. 2010, kterým byl dán příkaz k provedení exekuce srážkami ze mzdy povinné I. S., na základě usnesení Okresního soudu v Hodoníně ze dne 24. 04. 2008 č. j. 10 NC 1101/2008 - 6 se zastavuje.*“

63. Obdobně písemnost ze dne 26. 11. 2012 byla označena jako „*Žádost o zastavení exekuce*“ a povinná závěrem výslovně uvedla: „*Na základě shora uvedeného Vás žádáme, vážený pane exekutore, o zastavení nařízené exekuce. Tento návrh na zastavení exekuce jsem rovněž podala v září tohoto roku u místně příslušného soudu.*“

64. Při jednání Mgr. T. tvrdil, že se obsahově nejednalo o návrhy na zastavení exekuce a povinná pouze sdělila informace o své osobní situaci, aniž by zpochybnila výši dluhu, a chtěla ukončit exekuci, protože již uhradila větší část dluhu. Povinná neuvedla žádné rozhodné důvody pro zastavení exekuce a nedoložila svá tvrzení důkazy. Obdobně se vyjádřil také kárně obviněný ve vyjádření ke kárné žalobě i v předchozích vyjádřeních ze dne 4. 6. 2014 a ze dne 1. 7. 2014 zaslaných ministerstvu. Taková tvrzení jsou však s ohledem na obsah předmětných podání stěžejí hájitelná a neodpovídají povinnosti postupovat v řízení pečlivě a svědomitě a dbát ochrany práv účastníků. Kárnou odpovědnost exekutora nelze shledat v zastávání odlišného právního názoru či výkladu právního předpisu (ledaže by byl takový výklad zjevně excesivní), obsah obou podání povinné byl však natolik jednoznačný, že odlišný právní výklad nepřipadal v úvahu.

65. V této souvislosti soud podotýká, že výpověď Mgr. T. při jednání týkající se vyhodnocení předmětných návrhů podle jejich obsahu nebyla zcela konzistentní. Nejprve tvrdil, že podání určité konzultoval s kárně obviněným. Posléze připustil, že konzultaci s kárně obviněným dovozuje pouze z obvyklé praxe, kdy konzultuje s kárně obviněným věci, s nimiž si neví rady. Následně k dotazu soudu, zda podání formálně nazvaná jako návrhy na zastavení exekuce jako např. podání povinné, která ale podle jeho názoru neobsahují důvody pro zastavení, kvalifikuje jako věc, se kterou se již obracel na kárně obviněného, nebo kterou vyřizuje standardně sám, odpověděl, že podání obdobného typu standardně vyřizuje sám.

66. Domníval-li se exekutorský kandidát, že předmětná podání měla vady (neobsahovala rozhodné důvody pro zastavení exekuce, nebyla doložena důkazy apod.), měl povinnou nejprve vyzvat k odstranění vad návrhu nebo jeho doplnění podle § 43 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 52 odst. 1 exekučního řádu (srov. Kasíková, M. a kol. *Exekuční řád. Komentář*. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 341 a 342; systematickým výkladem srov. také § 54 exekučního řádu, který na rozdíl od § 55 výslovně vylučuje použití § 43 odst. 1 o. s. ř. v případě vadného návrhu na odklad exekuce). Pokud by povinná neodstranila vady návrhu, exekutorský kandidát měl návrh na zastavení exekuce odmítnout podle § 55 odst. 2 exekučního řádu. Proti rozhodnutí o odmítnutí by povinná mohla podat odvolání, které by mělo za následek jeho zrušení a postoupení věci k vyřízení exekučnímu soudu (§ 55 odst. 2 exekučního řádu).

67. Neodmítl-li exekutorský kandidát návrhy na zastavení exekuce pro vady, byl povinen předat je oprávněnému k vyjádření v souladu s § 55 odst. 3 exekučního řádu, podle kterého „[p]odá-li účastník návrh na zastavení exekuce, exekutor do 15 dnů od doručení návrhu vyzve další účastníky exekuce, aby se vyjádřili, zda s návrhem souhlasí, a aby se v případě, kdy nesouhlasí s tvrzeními obsaženými v návrhu na zastavení, vyjádřili k návrhu a předložili listiny k prokázání svých tvrzení“. Svou nečinností tak znemožnil další postup, který mohl spočívat buď ve vyhovění návrhu, pokud by všichni účastníci se zastavením exekuce souhlasili, nebo v postoupení věci exekučnímu soudu, pokud by exekutor návrhu na zastavení exekuce nevyhověl.

68. Ve spisu není založen žádný doklad o tom, že by Mgr. T. nebo kárně obviněný předal podání povinné oprávněnému. Při ústním jednání oprávněný popřel, že by mu Mgr. T. nebo exekutorský úřad předmětné návrhy doručil. O jejich existenci byl sice informován na schůzce dne 7. 6. 2013, kde jej Mgr. T. seznámil se stavem exekuce, samotné

listiny mu však předloženy nebyly. V tomto kontextu je proto třeba nahlížet na vyjádření oprávněného ze dne 9. 2. 2015, podle kterého byl s návrhem na zastavení exekuce seznámen.

69. Soudní exekutor je povinen se vypořádat s každým podáním účastníka řízení, které obdrží, byť by pouze sdělil účastníkovi, že se předmětným podáním nebude zabývat. Naopak, pokud exekutor podání účastníka bez dalšího ignoruje, poruší své povinnosti (viz rozhodnutí ze dne 2. 12. 2013, č. j. 15 Kse 14/2012 – 317). Nadto v případech, kdy zákon stanoví pro provedení určitého úkonu soudnímu exekutorovi lhůtu, je třeba na nedodržení této lhůty nahlížet přísněji (viz tamtéž). Mgr. T. však na předmětná podání povinné vůbec nereagoval, čímž jí upřel možnost obrany, kterou jí dává exekuční řád.

70. Nečinnost exekutorského kandidáta nelze omluvit ani tím, že podle vyjádření kárně obviněného při jednání vyčkával stanoviska Policie ČR, která začala věc vyšetřovat. Šetření policie nebylo důvodem, který by mohl modifikovat zákonný postup, resp. odůvodnit odchylku od něj.

71. Kárný soud proto uzavřel, že exekutorský kandidát jednal v rozporu s povinnostmi stanovenými exekučním řádem a etickým kodexem, neboť bez řádného důvodu nijak nereagoval na návrhy povinné na zastavení exekuce doručené dne 9. 11. 2012 a dne 30. 11. 2012. Postup kandidáta byl v rozporu s obecnou povinností postupovat v exekučním řízení rychle, účelně, nezávisle, svědomitě a pečlivě a dbát ochrany práv účastníků řízení (§ 46 odst. 1 exekučního řádu a čl. 5 etického kodexu) a také s § 55 exekučního řádu, který stanoví konkrétní pravidla, jak naložit s návrhy účastníků řízení na zastavení exekuce.

72. Z exekučního spisu i z dokazování provedeného při jednání vyplynulo, že vytýkanou nečinnost exekutorský kandidát neodstranil ani ke dni podání kárné žaloby. Trvala-li nečinnost i po doručení kárné žaloby kárnému soudu, jde již o nový skutek, který kárný soud v nynějším řízení nemohl posuzovat (srov. např. rozhodnutí ze dne 24. 3. 2015, č. j. 14 Kse 7/2014 – 54, odst. 14, srov. také přiměřeně § 12 odst. 11 trestního řádu a rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 5. 11. 2008, sp. zn. 1 Skno 17/2008). Kárný soud proto časově omezil skutky vytčené v bodech I.1 a I.2 výroku v souladu s návrhem kárného žalobce datem 28. 11. 2014 (viz výše odst. 16).

Hodnocení skutku uvedeného v bodu 3 kárné žaloby

73. Obdobné pochybení spočívající v nečinnosti bylo vymezeno v bodu tři kárné žaloby, neboť exekutorský kandidát řádně procesně nevypořádal souhlas oprávněného se zastavením exekuce ze dne 7. 6. 2013, který byl exekutorskému úřadu doručen dne 10. 6. 2013.

74. Podle § 55 odst. 4 exekučního řádu exekutor rozhodne o zastavení exekuce i bez návrhu, souhlasí-li se zastavením oprávněný.

75. Z podání oprávněného ze dne 7. 6. 2013 jednoznačně vyplývá, že oprávněný Ing. J. J. souhlasil se zastavením předmětné exekuce: „*Souhlasím se zastavením exekučního řízení vedeného pod sp. zn. 123 Ex 1896/08. Vymožené plnění vyčíslete ke dni 31. 12. 2012 a zašlete na bankovní účet číslo x, zbývající vymoženou částku vraťte povinné.*“

76. S ohledem na úřední záznam provedený na zadní straně jednoho ze dvou vyhotovení předmětného podání se měla stát spornou otázka, kdy bylo možné exekuci podle požadavku oprávněného ukončit. V úředním záznamu podepsaném Mgr. T. je zaznamenána následující informace: „Dne 10. 6. 2013 se dostavil oprávněný, předložil tuto písemnost a sdělil, že žádá o vyčíslení pohledávky do konce roku 2012 [pozn. soudu: původně v textu 2013, poté přepsáno na 2012, viz dále], a poté již nebude ničeho vymáhat. Úroky požádal taky ukončit ke dni 31. 12. 2013.“ Tento úřední záznam byl následně dne 4. 8. 2014 opraven tak, že oprávněný požádal ukončit úroky ke dni 31. 12. 2012 (viz dále).

77. Ze záznamu podle kárně obviněného i podle Mgr. T. vyplývalo, že exekuci nebylo možné zastavit bezprostředně po podání návrhu, protože oprávněný požadoval vymození částky ve výši pohledávky včetně příslušenství vypočtené k datu 31. 12. 2012 a tuto částku se podařilo vymoci až počátkem roku 2014.

78. O pravdivosti informací uvedených v úředním záznamu vznikly soudu pochybnosti a to nejen z hlediska data, k němuž měly být ukončeny úroky.

79. Podle vyjádření kárně obviněného ze dne 4. 8. 2014 a podle vyjádření ke kárné žalobě Mgr. T. vyhotovil předmětný úřední záznam na základě jednání s oprávněným, ke kterému mělo dojít při osobním doručení souhlasu se zastavením exekuce oprávněným. Tehdy měl oprávněný sdělit Mgr. T., že žádá ukončení úroků do 31. 12. 2012. Toto tvrzení je však v rozporu se skutečnostmi zjištěnými soudem.

80. V rámci svědecké výpovědi oprávněný jednoznačně vyloučil, že by dne 10. 6. 2013 jednal s Mgr. T. Uvedl, že souhlas se zastavením exekuce ze dne 7. 6. 2013 zaslal s největší pravděpodobností poštou. I kdyby jej případně doručil exekutorskému úřadu osobně, dal by jej pouze na podatelnu, určitě nešel za Mgr. T. Měli spolu pouze dvě schůzky dne 29. 5. 2013 a dne 7. 6. 2013. Následný kontakt oprávněného s exekutorským úřadem spočíval pouze v dopisu ze dne 7. 6. 2013. Mgr. T. oprávněného nekontaktoval až do doby, kdy mu zaslal e-mail, v němž žádal číslo účtu.

81. Data schůzek zmíněná oprávněným potvrzuje i jeho ručně zapsaná poznámka na kopii e-mailu ze dne 2. 5. 2013, která se nachází ve spisu Policie ČR. Jeho výpověď před soudem odpovídá také jeho předchozímu vyjádření v dopisu doručenému Policii ČR dne 18. 11. 2013, podle kterého s ním exekutorský úřad již nijak nekomunikoval poté, kdy potvrdil souhlas se zastavením exekuce dopisem ze dne 7. 6. 2013.

82. Výpovědi Mgr. T. a oprávněného se liší také v tvrzení o obsahu schůzky dne 7. 6. 2013, zejména v tom, kdo navrhl ukončení exekuce k datu 31. 12. 2012 a z jakých důvodů.

83. Oprávněný vypověděl, že požádal o zpětné zastavení exekuce sám. Teprve na druhé schůzce s Mgr. T. dne 7. 6. 2013 se dozvěděl výši již vymožené částky. Byl překvapen, protože neměl žádné informace, jak exekuce probíhá, a předpokládal, že bude přepłaceno pouze pár desítek tisíc. O zpětné zastavení exekuce požádal proto, že „to bylo moc, to si paní nezasloužila, tam vycházelo, že by zaplatila přes 300 000 Kč, to se mi zdálo až moc“. Schůzka se odehrála v červnu, povinná tedy již zaplatila čtyři nebo pět splátek i v roce 2013, podle oprávněného se tak nabízelo zastavit exekuci aspoň ke konci roku 2012.

84. Dále oprávněný potvrdil, že při jednání dne 7. 6. 2013 se s Mgr. T. domluvili, že exekuce bude ukončena ke konci roku 2012 a prostředky, které povinná zaplatila v roce 2013, jí budou vráceny. Tyto požadavky následně napsal do dopisu ze dne 7. 6. 2013, protože Mgr. T. požadoval písemnou formu souhlasu.

85. Shodně se oprávněný vyjádřil již v dopisu doručeném Policii ČR dne 18. 11. 2013, v němž uvedl, že si vynutil schůzku osobní návštěvou u Mgr. T., protože se mu nepodařilo sjednat schůzku s pracovníky exekutorského úřadu telefonicky ani elektronickou poštou. Teprve při osobní návštěvě se dozvěděl, že povinná dluh splácí a jakou výši již uhradila. Ihned požádal o zastavení exekuce a vrácení splátek uhrazených po 31. 12. 2012 povinné, což potvrdil dopisem ze dne 7. 6. 2013. Dodal, že od té doby s ním exekutorský úřad nekomunikuje, proto neví, zda byla exekuce zastavena a zda bylo učiněno vyrovnání vůči povinné, jak požadoval.

86. Tvzení oprávněného o datu, k němuž měla být exekuce ukončena, odpovídá znění souhlasu ze dne 7. 6. 2013, v němž jednoznačně uvedl: „*Vymožené plnění vyčíslete ke dni 31. 12. 2012 a zašlete na bankovní účet [...], zbývající vymoženou částku vraťte povinné*“. Byl-li totiž oprávněný seznámen na schůzce dne 7. 6. 2013 přinejmenším rámcově s výši již vymožené částky, což shodně potvrdili oprávněný i Mgr. T., pak nelze výše citovaný požadavek vyložit jinak než, aby oprávněnému byla zaslána částka vymožená do konce roku 2012 a zbývající částka vymožená od 1. 1. 2013 byla vrácena povinné.

87. Těmto konkrétním a v čase neměnným vyjádřením oprávněného, podpořeným i jednoznačným zněním písemného souhlasu ze dne 7. 6. 2013, ovšem neodpovídá tvrzení Mgr. T. Podle něj oprávněný žádal i poté, kdy zjistil výši již vymožené částky, aby byla zbývající dlužná částka nadále vymáhána. Teprve na návrh Mgr. T., že se jedná o vysokou částku, měl oprávněný přistoupit na ukončení exekuce. Mgr. T. jednal s oprávněným o tom, že částka vypočtená k 31. 12. 2012 nebyla zcela uhrazena, ale připustil, že si nevzpomíná, jak přesně řešili výpočet částky, která měla být oprávněnému vyplacena. Na základě dalších jednání pak podle Mgr. T. oprávněný požadoval již rychlejší řešení, proto se provedl úřední záznam a následně se oprávněný dostavil do exekutorského úřadu, kde s ním byl sepsán protokol. Mgr. T. si nevzpomínal, kdy toto další jednání proběhlo, ani zda následovalo po dopisu ze dne 7. 6. 2013 v řádu dnů, týdnů, nebo měsíců. Patrně však odkazoval na protokol ze dne 24. 3. 2014 (viz výše odst. 22).

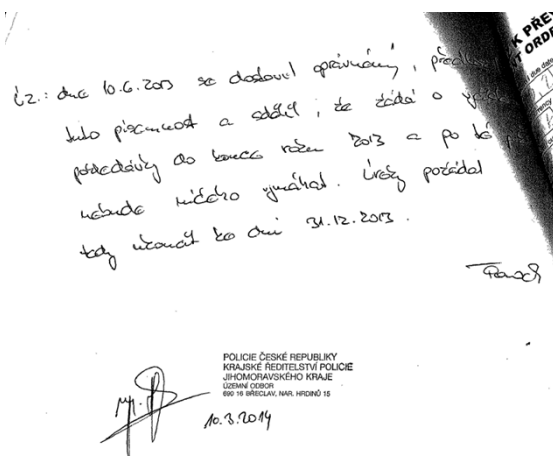
88. O tento protokol opřel svou argumentaci také kárně obviněný, který ve vyjádření ke kárné žalobě i v předchozích vyjádřeních ze dne 4. 8. 2014 a ze dne 5. 11. 2014 tvrdil, že teprve dne 24. 3. 2014 oprávněný upřesnil údajně nejasný návrh ze dne 10. 6. 2013 ve vztahu k výši požadované částky a o tomto upřesnění byl sepsán protokol. Při jednání dne 24. 3. 2014 měl oprávněný požadovat již pouze vymožené plnění ke dni 31. 12. 2012, nikoliv vymožení pohledávky, jak byla její výše vypočtena ke dni 31. 12. 2012. Toto tvrzení kárně obviněného je však v rozporu se zněním souhlasu oprávněného i s jeho výpovědí. Oprávněný jednoznačně potvrdil, že již na schůzce dne 7. 6. 2013 požadoval pouze plnění, které bylo vymoženo do konce roku 2012 s tím, že plnění uhrazené v roce 2013 mělo být vráceno povinné. Kárně obviněný navíc připustil, že informace o jednání s oprávněným měl pouze zprostředkovaně od Mgr. T. Předmětná vyjádření kárně obviněného proto nelze považovat za důkaz, který by nezávisle podpořil výpověď Mgr. T.

89. Výpověď oprávněného je podpořena také přípisem zaslaným Mgr. T. zástupkyní povinné JUDr. K., který v souladu s dopisem oprávněného ze dne 7. 6. 2013 uvádí, že oprávněný navrhl vyčíslení pohledávky do konce roku 2012 a dále by již nic po povinné nežádal. Předmětný přípis tedy nezmiňuje žádné informace uvedené v úředním záznamu ze dne 10. 6. 2013, které by požadavek oprávněného ze dne 7. 6. 2013 modifikovaly, především se nijak nezmiňuje o tom, že by oprávněný žádal ukončení úroků k určitému dni.

90. Kárný soud proto neuvěřil výpovědi Mgr. T., že se v úředním záznamu ze dne 10. 6. 2013 dopustil pouze písařské chyby a omylem zaměnil rok 2012 za rok 2013, ale shledal nevěrohodnými informace uvedené v úředním záznamu jako celku. Pochybnosti soudu o věrohodnosti úředního záznamu posilují i postupné změny záznamu, které vyplynuly z porovnání originálu exekučního spisu s jeho kopiemi pořizeny ministerstvem a Policií ČR.

91. V přípisu ze dne 16. 5. 2014, jímž Policie ČR odevzdala věc ministerstvu ke kárnému projednání, upozornila na skutečnost, že úřední záznam ze dne 10. 6. 2013 uvedený na rubové straně podání oprávněného ze dne 7. 6. 2013 se na předmětné listině nenacházel dne 3. 7. 2013, kdy byl exekuční spis okopírován Policií ČR (č. listu 91 spisu Policie ČR). Mgr. T. vysvětlil uvedenou nesrovnalost při jednání tím, že podání oprávněného ze dne 7. 6. 2013 mu bylo předloženo ve dvou vyhotoveních, jedno nechal založit do spisu, druhé si nechal na stole a na něj zapsal předmětný úřední záznam. Toto druhé podání nechal založit do spisu až později. I pokud by soud přijal toto vysvětlení, existují zde stále tři další varianty rubové strany předmětné listiny, a tedy i sporného úředního záznamu.

92. Zaprvé, ve spisu Policie ČR se na č. listu 129 nachází kopie dopisu oprávněného ze dne 7. 6. 2013 pořizená Policií ČR dne 10. 3. 2014, na jejíž zadní straně v první větě úředního záznamu není rok 2013 přepsán:

č. z. dne 6. 6. 2013 se dostal oprávněný, předložil
tuto písemnost a sdělil, že žádá o vy
povězení do konce roku 2013 a po to
může nicméně žadatel. Úřad požádal
tedy učinit ke dni 31. 12. 2013.

POLICIE ČESKÉ REPUBLIKY
KRAJSKÉ ŘEDITELSTVÍ POLICIE
JEDNOTLIVÉHO KRAJE
ÚSTAVNÍ ODBOR
602 00 BRNO, KARL. HRDÝ 15

16. 3. 2014

93. Zadruhé, v kopii exekučního spisu pořizené Ministerstvem spravedlnosti po předložení spisu dne 14. 7. 2014 jsou slova „do konce roku 2013“ v citované větě již přepsána na „do konce roku 2012“:

6.6.2013 se dostal oprávněný, předložil
přesvědčit a sdělit, že žádá o vyřízení
vymáhání do konce roku 2012 a po té již
už nic nevyžaduje. Úroky požádal
ukončit ke dni 31.12.2013.

Pavel

94. Oprava číslovky 2013 v první větě úředního záznamu nebyla provedena v souladu s § 15 odst. 1 kancelářského řádu Komory, podle kterého „[p]ísemnosti exekutora musí být čitelné, bez chyb [...]; v písemnostech exekutora nelze přepisovat, vpisovat, škrtat a zatírat. Opravu zřejmých nesprávností a chyb v psaní nebo v počtech v písemnosti lze provést pouze tak, že zůstane čitelný původní text, který se přeškrtne a oprava se provede buď nad, nebo za původním textem. O tom, kdo provedl opravu, se provede na písemnosti záznam „Opravu provedl“, uvede se datum, záznam podepíše osoba, která opravu provedla a opatří se úředním razítkem, pokud jde o opravu písemnosti, která byla úředním razítkem opatřena.“

95. Z výše uvedené kopie úředního záznamu jednoznačně plyne, že přepsání číslovky 2013 přímo v textu úředního záznamu bylo v rozporu s výše citovaným ustanovením. Bez znalosti původní verze záznamu nelze rozpoznat, která číslovka byla původní a která byla dopsána v důsledku opravy. Oprava není doplněna podpisem osoby, která opravu provedla, ani datem, kdy byla provedena. Srovnáním jednotlivých verzí kopií exekučního spisu lze dospět k závěru, že k provedení opravy první věty muselo dojít v období od 10. 3. 2014, kdy byla pořízena kopie spisu Policií ČR, do 14. 7. 2014, kdy byl exekuční spis předložen ministerstvu. S ohledem na pravděpodobné datum změny se lze důvodně domnívat, že ke změně první věty úředního záznamu došlo až v souvislosti s šetřením věci Policií ČR.

96. Třetí verzi rubové strany předmětné listiny obsahuje originál exekučního spisu, v němž je doplněna oprava druhé věty úředního záznamu ze dne 10. 6. 2013 („Oprava úř. záznamu: Shora uvedený úřední záznam opravuji v poslední větě tak, že tento správně zní: „Úroky požádat taky ukončit ke dni 31. 12. 2012.“). Tato oprava již byla provedena po formální stránce v souladu s kancelářským řádem Komory, byť se tak stalo až dne 4. 8. 2014, tedy více než jeden rok od doby, kdy měl být úřední záznam vyhotoven, v souvislosti s kontrolou ministerstva, jak kárně obviněný připustil ve vyjádření ke kárné žalobě.

97. Na základě všech výše popsanych skutkových zjištění kárný soud uzavřel, že exekutorský kandidát měl posoudit požadavek oprávněného podle jednoznačného obsahu podání ze dne 7. 6. 2013, v němž oprávněný souhlasil se zastavením exekuce a žádal vyčíslit vymožené plnění ke dni 31. 12. 2012. Dne 10. 6. 2013, kdy exekutorský úřad obdržel předmětný souhlas, nic nebránilo zastavení exekuce, neboť povinný žádal vyplacení pouze plnění vymoženého ke dni 31. 12. 2012. Informace uvedené v úředním záznamu ze dne 10. 6. 2013 se s ohledem na skutkové okolnosti jeví jako dodatečné účelové změny, které měly ospravedlnit skutečnost, že exekuce nebyla zastavena. Soud považuje za jednoznačně prokazané, že informace uvedené v úředním záznamu ze dne 10. 6. 2013 neodpovídají

skutečnosti. V této souvislosti soud považuje za vyvrácené i to, že by se dne 10. 6. 2013 uskutečnilo další jednání mezi oprávněným a Mgr. T. Podle čl. 12 odst. 2 etického kodexu přitom „[e]xekutor nesmí při provádění exekuční, ani další činnosti používat nebo uvádět údaje, o nichž ví, že jsou nepravdivé nebo klamavé“. Pro úplnost soud doplňuje, že v případě pochybností měl exekutorský kandidát vyjasnit podmínky souhlasu se zastavením exekuce přímo s oprávněným bezprostředně po doručení souhlasu, nikoliv až při schůzce dne 24. 3. 2014, tedy více než 10 měsíců později.

98. Exekutorský kandidát se dopustil neodůvodněných průtahů při vyřízení souhlasu oprávněného se zastavením exekuce, které vedly k tomu, že exekuce vůči povinné probíhala déle, než bylo nutné. Byť přeplatek ve výši 63.567 Kč byl povinné dodatečně vrácen, dočasné neoprávněné odnětí finančních prostředků jí mohlo způsobit finanční újmu, a to i s ohledem na tíživou osobní situaci způsobenou mj. onkologickým onemocněním, na kterou povinná poukazovala ve svých podáních.

99. Kárný soud uzavřel, že exekutorský kandidát jednal v rozporu s § 2, § 46 odst. 1 a § 55 odst. 4 exekučního řádu a čl. 5 etického kodexu, neboť nesprávně vyhodnotil podání oprávněného ze dne 7. 6. 2013 a nerozhodl o zastavení exekuce v souladu s požadavkem oprávněného. Nečinný zůstal až do podání kárné žaloby, kárný soud časově omezil skutek vymezený v bodu 3 v souladu s návrhem kárného žalobce datem 28. 11. 2014 (závěry uvedené výše v odst. 72 platí obdobně). Pro úplnost soud doplňuje, že oznámení o ukončení exekuce ze dne 25. 3. 2014 nelze považovat za řádný procesní úkon směřující k odstranění nečinnosti, protože předmětným oznámením nebylo exekuční řízení vedené pod sp. zn. 123 Ex 1896/08 ukončeno v souladu s exekučním řádem (viz dále 119 a násl.).

Hodnocení skutku uvedeného v bodu 4 kárné žaloby

100. V bodu čtyři kárné žaloby kárný žalobce vytkl kárně obviněnému, že Mgr. T. nevyplatil oprávněnému dílčí plnění vymožená vždy ve lhůtě podle § 46 odst. 4 exekučního řádu.

101. Skutečnost, že kárně obviněný vymohl částečná plnění v datech upřesněných ve výroku I.4, nebyla zpochybněna žádným z účastníků řízení. Data připsání na účet kárně obviněného jsou zaznamenána ve výpisech z účtu kárně obviněného. Soud považuje tyto skutečnosti za nesporné. Obdobně je mezi účastníky nesporné, že vymožené plnění ve výši 237.764 Kč bylo oprávněnému zasláno jednorázově příkazem k převodu ze dne 17. 4. 2014 (připojen k č. listu 68 exekučního spisu).

102. Podle § 46 odst. 4 exekučního řádu: „Peněžité plnění na vymáhanou povinnost se hraadí exekutorovi nebo oprávněnému. Nedohodnou-li se exekutor a oprávněný jinak, exekutor po uplynutí lhůty podle odstavce 6 zajistí po odpočtu nákladů exekuce výplatu celé vymožené pohledávky oprávněnému do 30 dnů od doby, kdy peněžité plnění obdržel. Vymožené částečné plnění exekutor vyplatí oprávněnému, nedohodl-li se s ním jinak, ve stejné lhůtě v případě, kdy toto nevyplacené částečné plnění převyšuje částku 1.000 Kč.“ V zásadě identická úprava byla do exekučního řádu zakotvena již od 1. 11. 2009 novelou provedenou zákonem č. 286/2009 Sb., uplatní se proto již od prvního dílčího plnění vymoženého dne 15. 12. 2010.

103. Podle vyjádření kárně obviněného Mgr. T. uzavřel s oprávněným ústní dohodu ve smyslu § 46 odst. 4 exekučního řádu, podle níž měla být vymožená částka zaslána oprávněnému jednorázově. Kárně obviněný ovšem existenci dohody neprokázal.

104. Mgr. T. vypověděl, že existovala ústní dohoda, ale nevzpomínal si na konkrétní okolnosti, nedokázal její uzavření ani časově zařadit do určitého roku. Domníval se, že o jednorázovém vyplacení částky jednal s oprávněným (bez protokolu či jiného záznamu), když se oprávněný přišel dotázat na zjištění stavu exekuce. Doplnil, že jednali o všech věcech oprávněného dohromady. Dále existenci dohody dovozoval z obvyklé praxe, kdy většinou je dohoda o vyplacení uzavřena již na počátku, když přijde nějaká částka. S oprávněným se většinou dohodli, že vymožená částka bude vyplacena jednorázově na závěr exekuce. Podle Mgr. M. T. oprávněný takovou dohodu nepochybně a nevyjádřil nesouhlas.

105. Soud nepřisvědčil kárně obviněnému, že existenci dohody prokazuje písemné vyjádření oprávněného ze dne 9. 2. 2015, doložené kárně obviněným v řízení před kárným soudem. Oprávněný uvedl, že nejprve požadoval, aby exekuce probíhala pro částku přiznanou soudním rozhodnutím, následně již jen žádal vymožené plnění ke dni 31. 12. 2012, a to jednorázově. Toto vyjádření ovšem oprávněný vysvětlil při ústním jednání.

106. Oprávněný jednoznačně vyloučil, že by byla uzavřena jakákoliv dohoda týkající se způsobu vyplacení vymožené částky v době předání věci exekutorskému úřadu. Advokát oprávněného pouze předal exekutorskému úřadu písemné důkazy a rozhodnutí soudu. Následně se oprávněný o věc nestaral až do doby, kdy povinná při náhodném setkání sdělila jeho manželce, že dluh splácí. Oprávněný se proto obrátil na exekutorský úřad e-mailem. Vzhledem k tomu, že nedostal odpověď, navštívil exekutorský úřad osobně a domluvil si schůzku s Mgr. T., která se měla konat za týden nebo 14 dní a kde jej měl Mgr. T. informovat o stavu všech exekucí oprávněného (ke schůzkám dne 29. 5. 2013 a dne 7. 6. 2013 srov. výše odst. 80).

107. Tvrzení o jednorázovosti uvedené ve vyjádření ze dne 9. 2. 2015 oprávněný vysvětlil tak, že první osobní kontakt s exekutorským úřadem měl na výše zmíněných schůzkách s Mgr. T. Při té příležitosti se dozvěděl, jaká částka již byla vymožena, proto žádal výplatu jednorázově. Nepřipadalo mu logické, aby mu exekutorský úřad zasílal plnění po částech, když už vymohl tak velkou částku.

108. Výpověď oprávněného není rozporná s žádným z listinných důkazů založených ve spisu. V žádném z předchozích vyjádření se oprávněný nezmínil, že by existovala dohoda na jednorázovém zaslání vymoženého plnění po skončení exekuce. V dopisu doručeném Policii ČR dne 18. 11. 2013 oprávněný vyjádřil nespokojenost s nečinností exekutorského úřadu, neboť exekuční úřad s ním přestal komunikovat poté, kdy zaslal dopisem ze dne 7. 6. 2013 souhlas se zastavením exekuce. Oprávněný nevěděl, zda exekuce byla zastavena a zda bylo učiněno vyrovnání vůči povinné, které požadoval. Dodal, že dosud neobdržel z předmětné exekuce žádnou částku.

109. V e-mailové zprávě týkající se mj. exekuce vedené pod sp. zn. 123 Ex 1896/08, kterou oprávněný zaslal kárně obviněnému již dne 19. 2. 2009, požádal kárně obviněného: „Vymožené částky zasílejte, prosím, na číslo účtu: x“. Tato formulace nepodporuje tvrzení,

že oprávněný žádal jednorázové zaslání vymožené částky. Byť oprávněný uvedl při jednání, že e-mail zaslala pravděpodobně jeho tehdejší účetní M. P. (e-mail byl odeslán z adresy X a byl podepsán jako „Ing. J. J.“), předmětný e-mail nesvědčí obraně kárně obviněného o existenci dohody o jednorázovém vyplacení dlužné částky až po jejím vymožení.

110. Konečně v e-mailové zprávě ze dne 2. 5. 2013 adresované Mgr. T. oprávněný opakovaně sdělil své číslo účtu a požádal o schůzku k případům, které svěřil exekutorskému úřadu k vymáhání. Dodal, že telefonicky se s úřadem není možné spojit. Tento mail opět nesvědčí tvrzení kárně obviněného o existenci dohody o jednorázovém vyplacení vymožené dlužné částky.

111. I v tomto bodě se tedy výpovědi oprávněného a Mgr. T. podstatně liší. Pokud by se jednalo pouze o tvrzení proti tvrzení, bylo by namístě použít zásadu *in dubio pro reo*. Soud však musel nejprve hodnotit věrohodnost obou výpovědí. Výpověď oprávněného byla konkrétní a konzistentní. Ve spisu se nachází také shora zmíněné listinné důkazy, které svědčí závěru, že oprávněný žádal vyplacení plnění již od počátku (e-maily ze dne 19. 2. 2009 a ze dne 2. 5. 2013, dopis Policii ČR ze dne 18. 11. 2013). Naopak Mgr. T. se vyjadřoval k údajné existenci dohody o jednorázovém vyplacení pouze obecně a mlhavě. Nebyl schopen uvést žádné podrobnosti týkající se jejího uzavření a samotnou existenci dohody dovozoval z obvyklé praxe úřadu. Jím tvrzená existence dohody nenalezla sebemenšího odrazu v obsahu spisu – např. v podobě úředního záznamu o jejím uzavření.

112. Soud proto uvěřil oprávněnému a naopak nepřisvědčil tvrzení kárně obviněného a Mgr. T. o existenci dohody.

113. Kárný soud uzavřel, že exekutorský kandidát jednal v rozporu s povinnostmi vyplývajícími z § 2 exekučního řádu a čl. 5 etického kodexu a také v rozporu s § 46 odst. 4 exekučního řádu, neboť nevyplatil oprávněnému dílčí vymožená plnění. Skutečnost, že oprávněnému byla nakonec celá částka vyplacena, nevylučuje závěr, že se jednalo o kárný delikt.

Hodnocení skutku uvedeného v bodu 5 kárné žaloby

114. V bodu pět kárné žaloby kárný žalobce vytkl kárně obviněnému, že Mgr. T. nepravdivě uvedl v úředním záznamu ze dne 10. 6. 2013, že se oprávněný dostavil dne 10. 6. 2013 do Exekutorského úřadu Břeclav a žádal ukončit úroky ke dni 31. 12. 2013. Nepravdivou informací, že oprávněný žádá ukončit počítání úroků ke dni 31. 12. 2013, měl Mgr. T. sdělit také v e-mailové zprávě ze dne 9. 12. 2013 advokátce povinné Mgr. Malinkovičové.

115. V e-mailu ze dne 9. 12. 2013 Mgr. M. T. sdělil zástupkyni povinné: „Ve věci uvedené se dne 7. 6. 2013 dostavil oprávněný a byl mu sdělen stav exekuce a sám písemně navrhl, aby se pohledávka vyčíslila ke dni 31. 12. 2013 a tím dnem se taktéž ukončilo počítání úroků. Zároveň požádal o zaslání částečného plnění po 31. 12. 2013 na jeho účet. Bylo sděleno, že ke dni 31. 12. 2013 je pohledávka pro oprávněného ve výši 301.651,11 Kč a náklady exekutora ve výši 59.075,20 Kč.“

116. O nepravdivosti data „31. 12. 2013“ svědčí mimo jiné následné opravy první a druhé věty úředního záznamu, které změnilý předmětný údaj na „31. 12. 2012“ (viz výše). Také kárně obviněný připustil, že údaj o ukončení úroků ke dni 31. 12. 2013 byl nesprávný a že toto pochybení Mgr. T. vytkl. Ten se hájil tím, že psal e-mail podle spisu a neuvědomil si, že datum ve spisu je zapsáno chybně.

117. Hodnocení, zda se jednalo pouze o písarskou chybu, soud považuje za nadbytečné, neboť úřední záznam ze dne 10. 6. 2013 shledal nevěrohodným jako celek. Skutkové okolnosti svědčí závěru, že záznam a jeho dodatečné změny měly ospravedlnit nezastavení exekuce. V podrobnostech soud odkazuje na výše uvedenou argumentaci v odst. 78 a násl.

118. Pro posouzení kárného deliktu je podstatné, že Mgr. T. sdělil zástupkyni povinné v předmětném e-mailu informace, které neodpovídaly skutečnosti, ani vůli oprávněného. Kárný soud proto uzavřel, že exekutorský kandidát výše popsáním skutkem porušil § 2 a § 46 odst. 1 exekučního řádu, čl. 5 etického kodexu.

Hodnocení skutku uvedeného v bodu 6 kárné žaloby

119. V bodu šest kárné žaloby kárný žalobce vytkl kárně obviněnému, že Mgr. T., vyhotovil dne 25. 3. 2014 oznámení o skončení exekuce čj. 123 Ex 1896/08 – 58, které doručil účastníkům řízení, přestože pro skončení exekuce nebyly splněny zákonné předpoklady.

120. Podle § 51 exekučního řádu „[o]právnění k vedení exekuce exekutorovi zaniká, jestliže a) exekuční soud rozhodl o vyloučení exekutora, b) exekuce byla zastavena, c) pohledávka, její příslušenství a náklady exekuce byly vymoženy, d) došlo ke změně exekutora podle § 44b, e) exekuční soud rozhodl o spojení exekučních řízení, nejde-li o exekutora, který povede spojená řízení.“

121. V nyní posuzované věci oprávnění kárně obviněného k vedení exekuce pod sp. zn. 123 Ex 1896/08, založené usnesením Okresního soudu v Hodoníně ze dne 24. 4. 2008, č. j. 10 Nc 1101/2008 – 6, nezaniklo žádným ze způsobů předvídaných v § 51 exekučního řádu. Pohledávka, její příslušenství a náklady exekuce nebyly zcela vymoženy, protože oprávněný dal souhlas se zastavením exekuce před vymožením celkové částky, pro kterou byla exekuce nařízena (viz výše odst. 75). V takovém případě měl kárně obviněný vydat usnesení o zastavení exekuce, kterým by jeho oprávnění k vedení exekuce zaniklo podle § 51 písm. b) exekučního řádu.

122. Exekutorský kandidát pochybil, pokud vyhotovil pouze „oznámení o skončení exekuce“. Ukončení exekuce tímto způsobem exekuční řád nepředpokládá a exekuce nebyla řádně ukončena.

123. „Oznámení o skončení exekuce“ slouží podle § 46 odst. 8 exekučního řádu k jiným účelům, než k vlastnímu ukončení exekuce. Předmětné oznámení se zasílá po skončení exekuce všem orgánům a osobám, které ve svých evidencích vedou poznámku o probíhající exekuci nebo kterým byla v exekuci uložena nějaká povinnost. Na žádost se zasílá rovněž účastníkům řízení. Exekuční řád výslovně stanoví, že oznámení o skončení exekuce není rozhodnutím. Jedná se pouze o potvrzení skutečností vyplývajících

z exekučního spisu (srov. Kasíková M. a kol., op. cit., s. 295). O zastavení exekuce je naopak třeba rozhodnout usnesením (srov. tamtéž, s. 322 a 340).

124. Exekutorský kandidát proto porušil § 2 a § 51 exekučního řádu a čl. 5 etického kodexu tím, že vyhotovil a doručil účastníkům řízení oznámení o skončení exekuce, aniž by ukončil exekuci vedenou pod sp. zn. 123 Ex 1896/08 formálně správným způsobem. Byť exekuce po dni 25. 3. 2014 fakticky nepokračovala, exekutorský kandidát zanechal účastníky řízení v nejistotě, zda by v ní mohlo být případně v budoucnu pokračováno, neboť pověření kárně obviněného k provedení předmětné exekuce dosud nezaniklo a exekuce nebyla ukončena v souladu s exekučním řádem.

Porušení povinností kárně obviněným

125. Podle § 13 odst. 1 exekučního řádu soudní exekutor řídí činnost exekutorského úřadu. Tato řídicí povinnost v sobě implicitně zahrnuje také povinnost kontroly zaměstnanců soudním exekutorem. Tento závěr je ostatně výslovně promítnut do čl. 11 odst. 3 etického kodexu, podle kterého „[e]xekutor vede kancelář svého úřadu tak, aby nebyla snižována důstojnost exekutorského stavu. Provádění kancelářských úkonů svěřuje pouze osobám náležitě kvalifikovaným, odpovědným a bezúhonným a soustavně na jejich činnost dohlíží“.

126. Soudní exekutor může pověřit své zaměstnance k provádění úkonů exekuční a další činnosti (§ 5 odst. 2 exekučního řádu), nemůže se tím však zbavit odpovědnosti za jednání svých zaměstnanců, zejména pokud je řádně a soustavně nekontroluje. Podle § 116 odst. 1 exekučního řádu platí, že kárnou odpovědností kandidáta nebo koncipienta není dotčena kárná odpovědnost exekutora. Exekutorský kandidát a soudní exekutor mohou být tedy odpovědni za určité jednání současně. V případě odpovědnosti soudního exekutora za jednání svého zaměstnance se ovšem přidává kvalifikovanost, spočívající v pochybení při řízení chodu exekutorského úřadu. Odpovědnosti za zaměstnance se soudní exekutor může zprostit pouze za podmínek stanovených v odstavci 15 téhož ustanovení (viz dále odst. 142 a násl.).

127. V průběhu řízení před kárným soudem bylo prokázáno, že kárně obviněný nedostal svým povinnostem řádně řídit chod exekutorského úřadu a soustavně dohlížet na činnost svých zaměstnanců. Sám kárně obviněný připustil, že veškeré kontrolní mechanismy vztahující se k činnosti jeho zaměstnanců spočívají v namátkové kontrole. Zároveň dodal, že při objemu 25 tisíc běžících spisů, není schopen technicky a ani osobně kontrolovat všechny spisy denně. Obecně se s určitým spisem seznámí zpravidla pouze v rámci namátkové kontroly nebo tehdy, požádá-li jej referent o pokyn nebo o radu. Pokud podepisuje určité rozhodnutí, seznámí se pouze s jeho obsahem, nikoliv s celým spisem. Příchozí podání se dostanou ke kárně obviněnému, jedná-li se o stížnost, nebo pokud podatelna vyhodnotí podání jako závažné a vyžadující pozornost kárně obviněného. Dále kárně obviněný připustil, že nevyužívá možností informačního systému Aura, který používá, ke sledování lhůt v jednotlivých řízeních. O takové možnosti ani nevěděl.

128. Takto nastavený systém vykazuje podle soudu s ohledem na objem spisů velmi závažné nedostatky a ponechává na náhodě nebo na stížnosti účastníků řízení, zda se o

případných pochybeních kárně obviněný dozví. V posuzované věci je podstatné, že systémové nedostatky se však konkrétně projevíly i v exekučním řízení sp. zn. 123 Ex 1896/08, v němž způsobily kumulaci řady pochybení, která nebyla kárně obviněným nejprve odhalena a ani poté, kdy se seznámil se spisem, nebyla napravena.

129. Pro řádnou kontrolu chodu exekutorského úřadu je nezbytné, aby spisy byly vedeny chronologicky a byly řádně číslovány (viz § 10c ve spojení s § 10d vyhlášky č. 418/2001 Sb. a § 20 kancelářského řádu Komory). Ze spisu musí být zřejmé všechny procesní úkony, které byly ve věci učiněny ze strany exekutorského úřadu, i všechna příchozí podání a reakce na ně. Stejně tak musí být ze spisu zřejmé finanční toky, tedy zda byla vymožená plnění vyplacena v souladu s § 46 odst. 4 exekučního řádu, nebo zda případně existovala dohoda s oprávněným, která by umožňovala odlišný postup. Jen tak je možné zajistit účinnou kontrolu a odhalit případné chyby. Pro úplnost soud doplňuje, že znění § 20 kancelářského řádu je natolik jednoznačné a podrobné, že nedodržení požadavků stanovených předmětným ustanovením nelze omluvit absencí metodického pokynu ministerstva pro vedení spisu, jehož existence se kárně obviněný domáhal.

130. Soud zjistil ve vedení spisu sp. zn. 123 Ex 1896/08 podstatné nedostatky, např. přípis ze dne 10. 6. 2013 adresovaný JUDr. E. K. na č. listu 47 je zařazen zcela mimo časovou posloupnost spisu, e-mail oprávněného ze dne 2. 5. 2013 zasláný Mgr. M. T. není vůbec číslován a je zařazen mezi č. listu 50 a č. listu 51. K dotazu soudu týkajícímu se uvedených nedostatků kárně obviněný při jednání uvedl, že pokud je něco v předmětném spisu v rozporu s kancelářským řádem, neumí to vysvětlit a je to chyba. Soud ovšem netrestá kárně obviněného za samotné nedodržení požadavků pro vedení spisu ve věci sp. zn. 123 Ex 1896/08, neboť v tomto směru návrh kárného žalobce výtku neobsahuje.

131. Pro posouzení konkrétní řídicí a kontrolní činnosti kárně obviněného v řízení vedeném pod sp. zn. 123 Ex 1896/08 soud považuje za podstatné i to, že ve vyjádřeních předcházejících jednání před soudem dne 15. 4. 2015 se kárně obviněný k jednání exekutorského kandidáta hlásil a schvaloval je, např. ve vyjádření ze dne 5. 11. 2014 připustil: „*Informace o vedení spisu jsem měl od Mgr. T., s jeho postupem jsem souhlasil*“, ve vyjádření ke kárné žalobě uvedl: „*Prosím o zohlednění toho, že jsem byl přesvědčen, že povinná zastavení exekuce nenavrhuje, uznává zbývající dlužnou částku a nebyl dán žádný objektivní důvod pro zastavení exekuce. [...] Byl jsem přesvědčen, že postupuji správně a nikomu z účastníků jsem nezpůsobil žádnou škodu.*“, ve vyjádření ze dne 1. 7. 2014 uvedl: „*Domníval jsem se tedy, že zde není namístě vyzývat a poučovat povinnou, aby doplnila svoje podání, tak aby vyhovovaly (sic) řádnému návrhu na zastavení exekuce, když jsem toto podání dle jeho obsahu za návrh na zastavení exekuce nepovažoval. [...] Podání povinné jsem oprávněnému k vyjádření nezasílal.*“ Předmětná vyjádření kárně obviněného nepodporují jeho obhajobu při jednání, podle níž se vyjadřoval pouze za úřad, nikoliv sám za sebe, a svědčí spíše o účelové změně procesní strategie, v jejímž důsledku se kárně obviněný snaží od jednání svého zaměstnance zcela distancovat. Tato disharmonie v tvrzeních kárně obviněného v průběhu času ovšem nepřispívá k věrohodnosti jeho výpovědi jako celku.

132. Při jednání před kárným soudem kárně obviněný připustil, že se osobně seznámil se spisem vedeným pod sp. zn. 123 Ex 1896/08 v souvislosti s šetřením Policie ČR. Z přípisu Policie ČR ministerstvu ze dne 16. 5. 2014 vyplývá, že úkony trestního řízení pro podezření z přečinu zneužití pravomoci úřední osoby, kterého se mohl dopustit kárně

obviněný, byly zahájeny dne 24. 4. 2013. Policie ČR v této souvislosti pořídila kopii exekučního spisu sp. zn. 123 Ex 1896/08 dne 3. 7. 2013. Ačkoliv se kárně obviněný nejpozději tímto okamžikem seznámil s obsahem předmětného spisu, neučinil žádné kroky k nápravě nesprávného procesního postupu exekutorského kandidáta, který byl popsán výše, a neodstranil ani nečinnost při vyřízení podání účastníků řízení. Nečinnost nelze omluvit ani tím, že kárně obviněný údajně čekal na stanovisko Policie ČR.

133. Kárně obviněný pochybil při řídicí činnosti a nedostatku kontroly i při výplatě vymožených plnění oprávněnému, a to již od nejstaršího z vytčených pochybení, k němuž došlo uplynutím 30 dnů od vymožení prvního dílčího plnění dne 15. 12. 2010 (viz § 46 odst. 4 exekučního řádu).

134. Kárně obviněný se plně spoléhal pouze na tvrzení svého zaměstnance o tom, jak postupoval v předmětném exekučním řízení, aniž by toto tvrzení mělo oporu v exekučním spisu, aniž by si jej kárně obviněný ověřil a aniž by kárně obviněný zavedl při fungování svého úřadu systémová opatření, bránící podobným pochybením či alespoň umožňující jejich odhalení. Tento přístup kárně obviněného lze demonstrovat např. tím, že se spokojil s tvrzením Mgr. M. T., že oprávněný požádal o ukončení úroků ke dni 31. 12. 2012 při osobním setkání dne 10. 6. 2013 (viz vyjádření kárně obviněného ze dne 4. 8. 2014 i vyjádření ke kárné žalobě). Toto tvrzení neodpovídalo požadavku oprávněného ze dne 7. 6. 2013, který si kárně obviněný mohl ověřit ve spisu. Jediným dokladem o požadavku týkajícím se počítání úroků měl být úřední záznam vyhotovený a podepsaný pouze Mgr. M. T., nikoliv oprávněným (k nevěrohodnosti úředního záznamu viz výše odst. 78 a násl.).

135. Dalším příkladem nepřipadného spoléhání na tvrzení exekutorského kandidáta je údajná existence ústní dohody o jednorázovém vyplacení vymoženého plnění. Kárně obviněný plně spoléhal po celou dobu řízení na prosté tvrzení Mgr. M. T., že takovou dohodu s oprávněným uzavřel, přestože ve spisu o ní nebyl založen žádný záznam a přestože podání oprávněného ve spisu svědčila závěru, že se dožadoval dílčích vyplacení vymožených plnění. Kárně obviněný opřel svou obhajobu ve vyjádření ke kárné žalobě o tvrzení, že z žádného dokumentu ve spisu nelze dovodit, že by oprávněný žádal vyplacení vymoženého plnění po částech. Tento argument ovšem vychází z mylného předpokladu, že vymožené plnění se v zásadě vyplácí jako celek, ledaže oprávněný vznesl jiný požadavek. Exekuční řád je postaven na zcela opačném principu, který požaduje vyplacení dílčích částek, ledaže existuje dohoda s oprávněným o jednorázovém vyplacení celého plnění (viz § 46 odst. 4 exekučního řádu).

136. Na základě zjištěných skutečností kárný soud uzavřel, že z hlediska kárné odpovědnosti odpovídá kárně obviněný za jednání svého zaměstnance v důsledku prokazatelných nedostatků v řídicí a kontrolní činnosti. Pokud pak zůstal nečinný i poté, kdy se prokazatelně seznámil se spisem, lze jeho postup hodnotit jako přímé schválení jednání zaměstnance, což ostatně odpovídá i jeho výše citovanému vyjádření ze dne 5. 11. 2014. O přímé přičitatelnosti jednání zaměstnance již bezprostředně kárně obviněnému nemůže být pochyb. Nejpozději od 3. 7. 2013, kdy se lze na základě jeho vlastní výpovědi důvodně domnívat, že se v této době již osobně seznámil s předmětným exekučním spisem, lze proto hovořit o přičitatelnosti jednání zaměstnance kárně obviněnému nejen

v důsledku selhání řídicích a kontrolních činností, ale v důsledku přímého schválení jednání zaměstnance bez zjednání nápravy.

137. Závěrem soud nepřisvědčil obhajobě kárně obviněného, v níž poukázal na absenci metodických pokynů Ministerstva spravedlnosti (k vedení spisů, k vyřizování podání účastníků, k informacím, jaké skutky představují kárné delikty, k podmínkám pro úřední záznamy nebo k používání elektronického systému Aura). Soudní exekutor je kvalifikovanou profesí s vysokoškolským vzděláním v oboru právo a minimálně tříletou praxí (viz § 9 exekučního řádu) a měl by splňovat předpoklady, které mu umožní řádně vyložit a aplikovat povinnosti uložené zákonem či stavovskými předpisy. Exekutoři, na něž stát přenesl část výkonu moci soudní, jsou nadáni určitou mírou nezávislosti (viz § 2 exekučního řádu). Kárně obviněný se tak na jedné straně dovolává práva zaujmout vlastní právní názor (při hodnocení obsahu podání povinné), ale současně si stěžuje, že mu ministerstvo nedalo metodický pokyn, jakým způsobem měl posoudit a vyřídit podání účastníků řízení.

138. Povinnosti, jejichž porušení kárná žaloba vytkla kárně obviněnému a jeho kandidátovi, vyplývají primárně přímo ze zákona, příp. zprostředkovaně ze stavovských předpisů nebo z usnesení Komory (v porobnostech soud odkazuje na hodnocení jednotlivých skutků výše). Obdobně obecná povinnost exekutora řídit exekutorský úřad vyplývá přímo z § 13 exekučního řádu a čl. 11 etického kodexu.

139. Obecné požadavky pro vedení spisů stanoví vyhláška č. 418/2001 Sb., o postupech při výkonu exekuční a další činnosti, a kancelářský řád Komory. Tyto předpisy stanoví základní standard, v jehož rámci se konkrétní podrobnosti vedení spisu mohou lišit, a zároveň požadují, aby byly ze spisu zřejmé všechny procesní úkony, tedy aby byly spisy vedeny chronologicky a aby jednotlivé listiny byly číslovány (viz zejm. § 10c ve spojení s § 10d vyhlášky č. 418/2001 Sb. a čl. 20 kancelářského řádu Komory). Jen tak lze zaručit řádný výkon řídicí a kontrolní činnosti exekutora vyplývající z § 13 exekučního řádu a z čl. 11 odst. 3 etického kodexu. K vedení spisu a provádění kontroly v rámci takto nastavených standardů exekutor nepotřebuje metodické pokyny ministerstva.

140. Přímo z exekučního řádu také jednoznačně vyplývá, že kárným deliktem je porušení povinností stanovených právním nebo stavovským předpisem anebo usnesením Komory. K posouzení, zda je určité jednání kárným deliktem, není třeba metodických pokynů. Zároveň neexistence metodického pokynu k určité otázce nemůže zprostit exekutora povinnosti dodržovat povinnosti stanovené právními předpisy.

141. Soud proto považoval za nadbytečný návrh kárně obviněného, aby kárný žalobce předložil k důkazu metodické pokyny ministerstva pro činnost soudních exekutorů, neboť by nemohly ovlivnit právní hodnocení věci.

Podmínky vyvinění

142. Podle § 116 odst. 15 exekučního řádu se exekutor zproští odpovědnosti za kárný delikt podle odstavců 4 a 5 (tedy za jednání zaměstnanců), pokud se prokáže, že provedl veškerá opatření, která po něm lze spravedlivě požadovat při řízení exekutorského úřadu podle § 13 odst. 1 téhož zákona. Důkazní břemeno v tomto směru spočívá na exekutorovi.

143. Kárně obviněný netvrdil, a tím méně prokázal, že učinil veškerá opatření, která lze po něm spravedlivě požadovat při řízení exekutorského úřadu podle § 13 odst. 1 exekučního úřadu. V obecné rovině pouze při jednání uvedl, že se domnívá, že taková opatření učinil. Z provedeného dokazování však existence opatření naplňujících požadavky § 116 odst. 15 exekučního řádu nevyplynula. Právě naopak výpověď kárně obviněného odhalila systémově závažné nedostatky v řídicí a kontrolní činnosti kárně obviněného, které se konkrétně projeví v řadě výše vytčených pochybení ve věci vedené pod sp. zn. 123 Ex 1896/08.

144. S ohledem na rozsah činnosti exekutorského úřadu, který podle slov kárně obviněného vede v běhu přibližně 25 tisíc spisů, je kárně obviněným popsán systém kontroly, který je založen výlučně na namátkové kontrole, zcela nedostačující. Nadto kárně obviněný nenabídl byt jen vágní kritéria, na základě kterých má být námtková kontrola prováděna, např. u spisů určitého stáří nebo určitého významu, neupřesnil počet kontrolovaných věcí či frekvenci námtkových kontrol. Exekutor musí s ohledem na rozsah exekuční činnosti nastavit chod úřadu tak, aby byly systémově zajištěny prvky kontroly, typicky z hlediska vyřizování podání ve lhůtách, včetně finančních pokynů. Kárně obviněný se jistě nemohl osobně seznámit s každým spisem, ale systém kontroly musí být nastaven tak, aby s odpovídající mírou pravděpodobnosti dokázal včas identifikovat pochybení v jednotlivých řízeních.

145. S ohledem na zjištěné skutkové okolnosti se lze v posuzované věci důvodně domnívat, že tvrzení o námtkové kontrole bylo pouze eufemismem pro její úplnou absenci. Soud proto uzavřel, že kárně obviněný neprokázal splnění podmínek, za nichž by se mohl zprostit odpovědnosti za jednání zaměstnance.

Závažnost jednání

146. Vytčená pochybení exekutorského kandidáta ve spojení se selháním řídicí a kontrolní činnosti kárně obviněného a jeho následným schválením předmětných pochybení, kárný soud vyhodnotil ve svém celku jako závažný kárný delikt kárně obviněného podle § 116 odst. 5 písm. a) exekučního řádu. Pokud by byly jednotlivé skutky exekutorského kandidáta posuzovány samostatně, nemusely by nezbytně nutně dosahovat intenzity závažného kárného deliktu. Právě kumulace řady pochybení spojená s dlouhodobou nečinností však vedla k závěru o spáchání závažného kárného deliktu.

147. Při hodnocení závažnosti vytčených pochybení soud přihlédl i ke skutečnosti, že exekuce byla vedena proti povinné dle, než bylo nutné, v důsledku čehož mohlo dočasné neoprávněné odnětí finančních prostředků způsobit povinné újmu, především finanční. To je zcela zřejmé zejména v kontextu konkrétní osobní situace povinné, popsané v návrzích na zastavení řízení.

Sankce

148. Kárný žalobce navrhl, aby byl kárně obviněný v důsledku závažného kárného provinění podle § 116 odst. 5 písm. a) exekučního řádu odvolán z exekutorského úřadu. Tímto návrhem kárný soud není vázán a považuje jej za zcela nepřiměřený s ohledem na povahu vytčených deliktů, jejich následky a skutečnost, že kárná provinění byla vytčena a zjištěna pouze v jednom exekučním řízení. Soud zohlednil také skutečnost, že kárně

obviněný nebyl dosud kárně trestán, a to ani orgánem Komory ani kárným soudem (viz výše odst. 43 a 44).

149. Po zvážení všech rozhodujících kritérií spoluurčujících povahu a závažnost kárného deliktu, tj. významu chráněného zájmu, jímž je zájem na řádném výkonu svěřené pravomoci soudních exekutorů, osoby kárně obviněného, a míry jeho zavinění, kárný soud uzavřel, že přiměřeným kárným opatřením v posuzované věci je pokuta podle § 116 odst. 9 exekučního řádu ve výši 100 000 Kč. Kárný soud má za to, že uložené kárné opatření vystihuje všechny okolnosti případu a přispěje k vyšší motivaci kárně obviněného k řádnému výkonu funkce soudního exekutora.

150. Pokuta je splatná do 60 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí na účet Nejvyššího správního soudu č. 3762-46127621/0710, variabilní symbol 15072014.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 6. května 2015

JUDr. Jan Passer
předseda kárného senátu